

[Aksel Larsen.]

om det foreliggende Forslag, med det samme Debatten aabnes.

Derefter bliver det nok nødvendigt at korrigere en alvorlig Misforstaaelse — hvis det overhovedet er en Misforstaaelse, eller i hvert Fald hvis det ikke er det, da korrigere en forkert Udlægning af Tingene. Ministeren mener, at den Omstændighed, at vi har forelagt saadanne Forslag, som vi faar behandlet i Dag, beviser, at vi er blevet mere opportunistiske, end vi har været før, at vi har indledet en ny Praksis, som er væsensforskellig fra i Fjor, og at dette paa visse Punkter er glædeligt, men mener ogsaa, at saa vilde det være mere glædeligt, om vi tog Skridtet fuldt ud og ikke bestilte andet end at slutte os til de Forslag, Regeringen kommer med, og støtte dem. Hvis nu Ministeren anvendte sin almindelige, sunde og nøgterne Fornuft, vilde han komme til et helt andet Resultat. De tre Forslag, der er til Behandling under dette Punkt paa Dagsordenen, er nemlig Gengangere fra i Fjor, saa jeg kan ikke se, hvor det væsensforskellige ligger. (*Socialministeren* [Steincke]: Der mangler tre). Der mangler tre, siger Socialministeren. Maa jeg minde Socialministeren, og maa jeg minde Tingets Medlemmer om, at de Forslag, vi her faar behandlet, er indbragt den 31. Oktober i Fjor, at først fire Uger senere, nemlig den 28. November, fik vi Lov til at forelægge dem, og i Dag, den 18. Januar, bliver de sat paa Dagsordenen. Vi har Erfaringer for, at man for at undgaa Debatter om vore Forslag ikke sætter dem til Behandling. Socialministeren ryster paa Hovedet, til Trods for at han ved, at en Del af de Forslag, vi indbragte i forrige Samling, overhovedet ikke kom til Behandling og dermed bortfaldt ved Samlingens Afslutning, at vi følgelig ikke havde nogen Grund til at vente det, man kan kalde større parlamentarisk Loyalitet i denne Samling, og derfor ærlig foretrak bl. a. ogsaa af Magelighedshensyn at undersøge, om det overhovedet passede Tinget, og om Regeringen havde det moralske Mod til her i Tinget at tage en Debat om vore Forslag.

Hvad Arbejdsløsheden angaar — ja, da mangler der et Forslag om forhøjet Statstilskud til Arbejdsløshedskasserne. Betyder det, at vi ikke er af den Mening, at den burde ydes? Absolut ikke. Socialministeren skal i den Henseende ikke være bange. Naar det nu viser sig, at vi kan faa Forslagene frem til Behandling, kommer det ogsaa. Der mangler et Forslag om Supplering af Hjælpen. Der skal ikke være

noget i Vejen for, at det fremkommer, selv om Socialministeren har erklæret, at han er principiel Modstander af enhver social Hjælp, der ikke ydes skønsomt i det enkelte Tilfælde. Endelig et Forslag om mindre Kontrol og hurtigere Udbetaling til de arbejdsløse, et Forslag, som Socialministeren flere Gange har lovet her at tage sig af og undersøge, men hvor vi ikke har set nogle praktiske Resultater af disse Undersøgelser, til Trods for at Socialministeren personlig erklærer, at han vil faa ændret de paaklagede Forhold. Men den Omstændighed, at disse Lovforslag endnu ikke er forelagt, har den simple praktiske Forklaring, at det var rart overhovedet at faa konstateret, om det var værd at byrde Statskassen med Udgifter til Papir og Tryksværte i den Anledning.

Disse Lovforslag, som nu staar til Debat, er indbragt den 31. Oktober og forelagt den 28. November i Fjor, og da Rigsdagen tog Juleferie, kunde vi læse i Aviserne, at Juleferien vilde være til 15. Januar, for Folketinget og Landstinget havde ingen Ting at bestille, manglede Arbejdsstof. Det er en rar Motivering at faa, naar der ligger et saadant Arbejdsstof og venter paa Behandling som disse Lovforslag, og det er ganske behageligt derefter at blive udsat for, at Rigsdagen bliver indkaldt til den 15. Januar, angiveligt, fordi saa foreligger der vigtige Lovforslag, men i Virkeligheden, fordi der var ganske andre Ting paa Tapetet: man vilde spare de socialdemokratiske saavel som de konservative ærede Medlemmer af Tinget for at foretage en ekstra Rejse til København i Anledning af Kongens Taffel. Af Hensyn til dette traadte Rigsdagen sammen, men ikke for at gøre noget for de arbejdsløse, det var ikke aktuelt. Jeg underskriver fuldt ud Socialministerens Betragtninger om, at Rigsdagen ikke vil gøre noget for de arbejdsløse, Betragtninger, han fremsatte den 10. Marts 1934 og har gentaget nu om end i mindre skarp Form fra denne Talerstol i Dag. Men det, det drejer sig om, er at faa undersøgt, hvorvidt der er Mulighed for at forandre Rigsdagens Opfattelse af Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Det, det gælder om, er at tvinge Rigsdagen til at optræde paa en anden Maade over for de arbejdsløse. Derfor dette Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Jeg forstaar ikke, at en Socialminister, der formentlig selv har konciperet de Love, der stilles Ændringsforslag til, her kan spørge: Hvad forstaas der ved ekstraordinær